

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: J. P.**, zastoupen JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem, se sídlem Na Jarově 2425/4, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2006, č. j. 8 Ca 256/2004 - 35,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** žalobci uhradit náklady řízení ve výši 2150 Kč, k rukám JUDr. Jiřího Svobody, advokáta, se sídlem Na Jarově 2425/4, Praha 3, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se svou v zákonné lhůtě podanou kasační stížností domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud Ministerstvu vnitra uložil, aby vydal rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 14. 10. 1997. Žalobce uvedenou žádostí žalovaného žádal o vyplacení peněžních a naturálních náležitostí příslušníka Policie ČR za dobu od 26. 6. 1990 do 30. 9. 1997, v celkové výši 1 942 040 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávné právní posouzení věci městským soudem, uplatnil tak kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele byla žaloba soudu podána opožděně, tj. po jednorroční propadné lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka SNB ke dni 3. 7. 1990, rozhodnutí v posledním stupni

správního řízení bylo vydáno 31. 8. 1998. Řízení o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 2001. Dle názoru stěžovatele nemá žalobce žádný nárok na doplatek služebních náležitostí, neexistuje ani důvod pro vydání jakéhokoli správního rozhodnutí ve věcech služebního poměru příslušníka Policie ČR. Žalobce příslušníkem Policie ČR nikdy nebyl, byl příslušníkem Sboru národní bezpečnosti, jeho služební poměr skončil dne 3. 7. 1990, tj. ještě před účinností zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Dále stěžovatel vznesl námitku *res iudicata*, neboť o předmětných náležitostech za období od roku 1990 do 30. 9. 1997 již bylo rozhodnuto soudy v občanském soudním řízení (Obvodní soud pro Prahu 1 ze dne 26. 5. 1999, sp. zn. 31 C 41/98, Městský soud v Praze dne 9. 3. 2000, sp. zn. 20 Co 605/99). Vzhledem k uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení a odmítnutí návrhu žalobce, případně vrácení věci městskému soudu. Stěžovatel rovněž navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť má zájem na jednotném postupu ve věcech řízení podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti označil kasační stížnost za nedůvodnou, neboť stěžovatel dle jeho názoru neuvedl žádné bližší skutkové nebo právní okolnosti na podporu svého tvrzení (odkaz na vyjádření k jiné žalobě nepostačuje). K tvrzení stěžovatele ohledně opožděného podání žaloby žalobce odkázal na datum posledního úkonu žalobce ve věci, který byl učiněn dne 2. 2. 2004. Pokud byla správní žaloba podána dne 6. 12. 2004, byla lhůta dle § 81 odst. 1 s. ř. s. zachována. Předmětem žaloby na nečinnost nebylo meritorní posouzení nároků žalobce na doplacení služebního příjmu, proto tyto okolnosti nemohou být důvodem pro podání kasační stížnosti. K námitce ohledně překážky věci rozhodnuté žalobce uvedl, že se jí městský soud zabýval a vypořádal se s ní způsobem, který je správný. Důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalobce neshledal, neboť má za to, že je jediným z podle jeho názoru nezákonně propuštěných, kdo se po šestnácti letech soudních a jiných řízení domáhá svých nároků. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul skutečnosti popsané žalobcem v žalobním návrhu. Žalobce se žádostí ze dne 14. 10. 1997 domáhal vyplacení peněžních náležitostí příslušníka Policie ČR za výše uvedené období. Poukázal na přípis žalovaného ze dne 13. 9. 2004, kterým žalovaný potvrdil svůj dosavadní postoj, tedy, že o nárocích žalobce rozhodovat nebude. Žalobce uplatňoval svůj nárok u Obvodního soudu pro Prahu 1, u odvolacího krajského i Nejvyššího soudu. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 2003 (v jiné věci žalobce) řízení bylo zastaveno a věc postoupena Ministerstvu vnitra, tj. stěžovateli. Dne 2. 2. 2004 podal žalobce stížnost, kterou stěžovatel převzal 23. 2. 2004, na kterou však nereagoval. Dne 20. 9. 2004 žalobce obdržel sdělení stěžovatele ze dne 13. 9. 2004, jež nemělo odpovídající formu rozhodnutí, stěžovatel zde uvedl, že vůči žalobci žádné finanční povinnosti nemá, proto částku odpovídající služebnímu příjmu za předmětná období odmítá uznat jako dluh. Žalobce se cítil být zkrácen na svých právech tím, že stěžovatel o jeho žádosti nevydal žádné rozhodnutí a byl nečinný. Stěžovatel již ve vyjádření k žalobě namítal její opožděnost. Nárokem žalobce se zabývaly obecné soudy na různé úrovni, jako poslední z nich rozhodl Nejvyšší soud, rozsudkem ze dne 18. 11. 2003 řízení zastavil a rozhodl o postoupení věci stěžovateli k dalšímu řízení. Žalobce podal u stěžovatele stížnost ze dne 2. 2. 2004, kde poukázal na nevyřízení jeho žádosti ze dne 14. 10. 1997 dále žádal, aby bylo meritorně rozhodnuto o vyplacení peněžních náležitostí za období od roku 1990.

Po tomto shrnutí městský soud odkázal na úpravu ochrany proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Městský soud byl toho názoru, že žádostí ze dne 14. 10. 1997 žalobce uplatnil nároky ze služebního poměru dle zákona č. 186/1992 Sb., o které měl příslušný služební funkcionář rozhodnout. Ohledně podmínky zachování lhůty pro podání žaloby městský soud uvedl, že posledním úkonem žalobce v dané věci byla jeho stížnost ze dne 2. 2. 2004 doručená stěžovateli 23. 2. 2004. Žaloba byla podána u soudu dne 6. 12. 2004, tj. v zákonem stanovené jednorochní lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s. Městský soud neshledal v projednávané věci ani překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť o takový případ by se jednalo pouze v případě, že by šlo o totožnou věc. Předmětem řízení je nečinnost stěžovatele (tehdy žalovaného), městský soud nezískal v provedeném řízení žádný poznatek, že by bylo nějakým soudem rozhodujícím ve správním soudnictví o žalobě na ochranu proti nečinnosti v záležitosti žalobcovy žádosti ze dne 14. 10. 2007 rozhodnuto, proto o věc rozsouzenou se nejedná. Dřívějšími rozsudky soudů rozhodujících v občanskoprávním řízení bylo rozhodováno o nároku samotném, nikoli o nečinnosti stěžovatele. Současně městský soud uvedl, že tímto jeho rozhodnutím se nijak nepředjímá, jak stěžovatel ve věci rozhodne.

Na základě uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas a je důvodná, uložil proto stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 24. 10. 1997 (správně 14. 10. 1997).

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávné posouzení věci městským soudem, a to v té části odůvodnění soudu, kde posuzoval včasnost podání žaloby. Stěžovatel se domníval, že žaloba byla podána po jednorochní propadné lhůtě upravené v § 80 odst. 1 s. ř. s., neboť vztahoval její počátek k rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Finální rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo vydáno dne 31. 8. 1998. Nejvyšší správní soud však k této kasační námitce uvádí, že městský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto skutečností vypořádal, neboť poukázal na odlišnou povahu rozhodování o ukončení služebního poměru žalobce a o rozhodnutí o jeho žádosti na vyplacení platových náležitostí.

V daném případě byl žalobce propuštěn ze služebního poměru nejdříve ke dni 3. 7. 1990, následně toto rozhodnutí bylo shledáno nezákonným a opětovně o něm bylo rozhodnuto dne 31. 8. 1998. V řízení o propuštění ze služebního poměru bylo posuzováno, zda jsou či nejsou splněny podmínky dalšího trvání služebního poměru žalobce u Policie ČR, přesněji, zda rozhodnutí o propuštění bylo vydáno v souladu se zákonem. V souvislosti se spornou dobou trvání služebního poměru žalobce však vznikl další spor o to, jaké platové náležitosti žalobci náležely v tomto období. Městský soud správně uvedl, že stěžovatel byl povinen posoudit důvodnost žádosti žalobce, který žádal vyplacení platu za období 1990 - 1997, neboť touto otázkou se v rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nezabýval.

Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil uvedený závěr městského soudu, tj. že o žádosti o vyplacení platových náležitostí dosud nebylo rozhodnuto. Námitky stěžovatele se vztahovaly k oprávněnosti uplatněného nároku, z čehož dovozoval,

že neexistuje důvod pro vydání jakéhokoliv správního rozhodnutí. Ovšem právě o této povinnosti bylo napadené rozhodnutí městského soudu vydáno.

V rozhodnutí vydaném na ochranu proti nečinnosti dle § 81 odst. 2 s. ř. s. soud uloží správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí (nebo osvědčení) a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu. Zcela v souladu s tímto ustanovením uložil městský soud stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vyplacení platových náležitostí, nikoli povinnost nároku žalobce vyhovět. Městský soud se v napadeném rozsudku nezabýval (a v rámci řízení o nečinnosti ani zabývat nemohl) oprávněností tohoto nároku, pouze poukázal na nutnost oddělit od sebe rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru a rozhodnutí o platových náležitostech. Stěžovatel však v kasační stížnosti, stejně jako ve vyjádření k žalobě, tvrzenou opožděnost odvozuje pouze od rozhodnutí ve věci propuštění ze služebního poměru, a to i přes srozumitelné odůvodnění napadeného rozsudku, který nabádá k rozlišení uvedených nároků. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů konstatuje, že stěžovatel v předmětném řízení mohl námitku nedodržení lhůty pro podání žaloby dle § 80 odst. 1 s. ř. s. opírat pouze o úkony učiněné v řízení o uplatnění nároku žalobce ohledně platových náležitostí.

Námitka opožděného podání žaloby proti nečinnosti stěžovatele ve věci nároku ohledně platových náležitostí mohla být důvodně uplatněna pouze tehdy, pokud by stěžovatel argumentoval úkony stěžovatele učiněnými v tomto řízení, tj. v řízení o žádosti žalobce na vyplacení platových náležitostí. Stěžovatel však počátek lhůty pro podání žaloby proti nečinnosti dovozoval pouze z úkonů stěžovatele učiněných v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru, přestože byl městským soudem v odůvodnění napadeného rozhodnutí poučen, že tyto nároky je třeba rozlišovat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel netvrdil, že by v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru rozhodoval též o jeho nároku na platové náležitosti, nelze takovou argumentaci uznat za důvodnou. Stěžovatel nezpochybnil závěry městského soudu, dle kterých je stěžovatel věcně příslušný o předmětné žádosti žalobce rozhodnout, ani skutečnost, že o žádosti rozhodnuto dosud nebylo.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že dle jeho názoru žalobce nemá na doplatek služebních náležitostí nárok. Toto tvrzení má však již povahu meritorního posouzení nároku. Skutečnost, že příslušný správní orgán považuje žádost navrhovatele za zjevně nedůvodnou, nemůže být důvodem k nevyřízení takové žádosti. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že neexistuje důvod pro vydání jakéhokoliv správního rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Tento důvod byl popsán v napadeném rozhodnutí městského soudu, stěžovatel pouze konstatuje nesouhlas s jeho závěry, neuvádí skutečnosti zpochybňující argumentaci zde uvedenou.

Stěžovatel nezpochybnil skutečnost, že ve věci nároku na platové náležitosti žalobce urgoval vyřízení své žádosti ze dne 14. 10. 1997 dne 2. 2. 2004, čímž učinil v daném řízení úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. Žaloba na ochranu proti nečinnosti podaná žalobcem dne 4. 12. 2004 tak byla podána ve lhůtě jednoho roku od tohoto úkonu (§ 80 odst. 1 s. ř. s.), a není opožděná. Na základě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. ji zamítl.

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za těchto procesních okolností již nebylo třeba rozhodovat.

Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, žalobce má proti němu dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Za tyto Nejvyšší správní soud v souladu s § 57 s. ř. s. považoval dle návrhu žalobce odměnu a náhradu hotových výdajů právního zástupce. Odměna byla stanovena dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), dle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a), d) této vyhlášky zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby ve výši 2000 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem tedy 2150 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit k rukám právního zástupce ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozsudku, což je přiměřená doba ke splnění uvedené povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu